

Zápas s Bohem po česku...

Česká společnost prý patří k nejsekularizovanějším v Evropě. Nedávný průzkum ukázal, že Češi

věří nejvíc armádě a rádiu a nejmíň církvím. Vypadá to, že Pán Bůh tu téměř nikoho nezajímá. Ale možná jen na povrchu. Co se však skrývá pod ním?

Malá ilustrace: V noci na Velký pátek neznámý člověk pocítil tak nutkavou potřebu vyjádřit svůj vztah k Bohu, až - zřejmě posílen alkoholem – na naši faru nasprejoval „vyznavačský“ nápis, že Bůh je mu ...

Bůh je mi ... Opravdu? Snad nic jiného nedokazuje pravý opak než tento nápis sám. Kdyby někomu Bůh byl skutečně ..., přece by mu nestál za tuto námahu. Ne, tento člověk se v nitru pere s Bohem. Možná tu máme budoucího vyznavače. Že by nový Šavel?

Ne, Bůh z české společnosti neodešel. Ať si Češi věří víc rádiu, armádě, Blesku, internetu či komukoli jinému, někde v hloubce vedou mnozí svůj těžký zápas s Bohem. Kolikrát už Boha odepsali a „vypořádali se s ním“? Marně. Bůh se vyhnat nedá. Můžete mu nadávat, vylévat na něj svůj hněv a nenávisť... ON PROSTĚ JE. Na tom nic nezměníte. *„Můžete s tím nesouhlasit, ale to je asi tak jediné, co s tím můžete dělat.“*

To jsou ty naše české paradoxy!

Kéž bychom je mohli brát jako příslib naděje!